

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δραχ. 2.—
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἤρ. 3 ἢ Φρ. γρ. 2.50
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλ. ἀργυρ. .... 2.—

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΥΠΟ

N. A. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ
MIX. E. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ"

6 — ΟΔΟΣ ΒΗΣΑΡΙΩΝΟΣ — 6
(ὄπισθεν Δυτικῆς Ἐκκλησίας)

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως συνιστᾷ κατ' ἐπανάληψιν πρὸς τοὺς κ.κ. Σχολάρχας, Ἑλληνοδιδασκάλους καὶ Δημοδιδασκάλους τὸ «Παιδικὸν Περιοδικόν» ὡς συντελοῦν εἰς τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν τῶν παιδῶν.

Τὰ παιδιά ἐν τῷ Θεάτρῳ

(Συνιστῶμεν τὴν ἀνάγνωσιν πρὸς τοὺς γονεῖς τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν)

Πολλάκις ἐδόθη ἡμῖν ἀφορμὴ νὰ ἐξετάσωμεν ἂν πρέπει ἢ ὄχι νὰ παρίστανται ὡς ἀκραταὶ ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ τὰ παιδιά. Τοῦτο ἐπέβαλλεν ἡμῖν νὰ πράξωμεν οὐχὶ μόνον τὸ ἐκ τοῦ σκοποῦ τοῦ «Παιδικῷ Περιοδικῷ» ἀπορρέον καθήκον ἡμῶν πρὸς τοὺς μικροὺς συνδρομητάς, τῆς ἠθικῆς αὐτῶν διαμορφώσεως, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ἡ ὀργή — ἴσως φανῆ παραδόξον — τὴν ὁποῖαν ἐδοκιμάζομεν, ὅτε ἐν τῷ θεάτρῳ τὴν ἡσυχίαν τῶν ἀκροαζομένων, τὴν περιέργειαν καὶ προσοχὴν αὐτῶν ἐτάρακτον καὶ διέκοπτον ὅτε μὲν αἱ θορυβώδεις ἐρωτήσεις τῶν παρακαθημένων παιδιῶν πρὸς τοὺς γονεῖς, ὅτε δὲ αἱ ἀταξίαι ἢ καὶ οἱ κλαυθμηρισμοὶ αὐτῶν.

Ἦδη ἐξετάζομεν τὸ σπουδαῖον ὡς ἐκ τῶν συνεπειῶν ζήτημα τοῦτο, λαμβάνοντες ἀφορμὴν ἐκ τινος ὑπὸ τὸν αὐτὸν ὡς ἄνω τίτλον κοινωνικο-φιλολογικοῦ, ὡς εἶπεῖν, ἀρθρου τοῦ κ. Ἰω. Μ. Δαμβέργη, δημοσιευθέντος ἐν τινι φύλλῳ (τῆς 23 Ἰουνίου) τοῦ ὑπ' αὐτοῦ διευθυνομένου ἔγκριτου καὶ λίαν τιμῶντος τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν καὶ κοινωνίαν περιοδικῷ ἢ «Ἐβδομάς».

Πρὸ τούτου εἶδει νὰ ἐξετασθῶσι πολλὰ ἄλλα σχέσις ἔχοντα πρὸς τὴν πνευματικὴν ἀγωγήν τῶν παιδῶν· περὶ τούτων ὅμως θέλομεν πραγματευθῆ γενικῶς ἐπὶ εὐρύτερου θέματος «τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδῶν» ἐν ἐπομένοις φύλλοις. Ἐν τῷ παρόντι εἰδικώτερον παρατηροῦμεν ὀλίγα τινα ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ ζητήματος, ὡς ἐπικαιροῦ, βέβαιοι ὄντες ὅτι οἱ γονεῖς τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν θέλουσιν αὐτοὶ μελετήσαι εὐρύτερον τὸ ἀφορῶν τὴν ἠθικὴν διαμόρφωσιν τῶν προσφιλῶν αὐτοῖς τέκνων ζήτημα τοῦτο, εἰς ὃ λογιζόμεθα εὐτυχεῖς ὅτι ἔχομεν συναρῶν τὸν προκαλέσαντα τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ διακεκριμένον λογογράφον κ. Ι. Μ. Δαμβέργην.

Τὸ θέατρον, ὡς δυνάμενον νὰ συνενώσῃ ὅλα τὰ πλεονεκτήματα τῶν ἐν τῷ βίῳ συμβαινόντων μετὰ τῶν πλεονεκτημάτων τῶν εἰδικῶς πρὸς τοῦτο παρασκευασθεσῶν ἠθικῶν διηγήσεων, ἀποβαίνει τὸ καταλληλότερον πρὸς μόρφωσιν μέσον. Ἄλλ' ὅσον τοῦτο εἶνε ἀληθὲς καὶ αὐτοπόδεικτον διὰ τοὺς ὑπερβάντας ἤδη τὴν εἰς μυρίους κινδύνους ὑποκειμένην εὐπλαστον καὶ τρυφερὰν νεανικὴν ἡλικίαν, τοσοῦτον οὐδεμιᾶς χρήζει ἀποδείξεως καὶ τὸ ἐναντίον, ὅτι δηλ. οὐδαμῶς εἶνε μορφωτικὸν στοιχείον διὰ τοὺς μὴ ὑπερβάντας τὸ 16ον ἔτος παιδῶς καὶ τὰς μικροτέρας τῶν 15 ἐτῶν νεανίδας.

Τοῦτο ἀρόπως δύναται τις νὰ εἴπῃ ὡς πρὸς τὸ πλεῖστον μέρος τῶν κωμωδιῶν, τραγωδιῶν καὶ δραμάτων, τὰ ὁποῖα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ἀπὸ τῆς σκηναῆς διδάσκονται, διὰ τὸν ἀπλούστατον ὅσω καὶ ἰσχυρότατον λόγον, ὅτι ταῦτα οὐδόλως προώρισαν οἱ συγγραφεῖς αὐτῶν διὰ τὴν μόρφωσιν τῶν παιδῶν.

Ὁ διὰ παιδῶς συγγραφέων ὀφείλει νὰ μεταθέσῃ ἑαυτὸν καθ' ὀλοκληρίαν ἐν τῷ τρόπῳ, καθ' ὃν οὗτοι σκέπτονται καὶ αἰσθάνονται· οὐδόλως δὲ βεβαίως δύναται ν' ἀποβῆ μορφωτικὸν πᾶν σύγγραμμά ἢ δρᾶμα ὑπὸ ἀλλοίους ὄρους συντεταγμένον, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, ὅπου δὲν ἴσως λαδῆ δὲν ὑπάρχει φόβος ν' ἀποβῆ ἐπιβλαβὲς, ὡς ἐπὶ δραμάτων πατριωτικῶν ἢ ὅλων παιδικῶν.

Ἐκτὸς τοῦ ρηθέντος λόγου, ὅστις καὶ μόνος ἴσως ἀρκεῖ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ θέματος, λαλοῦσιν ἀφ' ἑαυτῶν καὶ πολλοὶ ἄλλοι πρὸς τοὺς εἰδότας, ἰδόντας καὶ ἀκροασθέντας πολλὰ δράματα καὶ ὡς ἐκ τούτου δυναμένους νὰ κρίνωσι περὶ τοῦ ἐπιβλαβοῦς τούτων εἰς τὰ ἤθη τῶν παιδῶν.

Ἐκτὸς λόγου χάριν τῶν σποδρῶν συγκινήσεων τῶν ἐκ

τοῦ δράματος προξενουμένων αναπορεύτως εἰς τὸν παῖδα, καὶ αἱ ὅποια εἶναι περιττὸν νὰ εἴπωμεν διατὶ καὶ ὅποσον εἶναι ἐπιβλαβεῖς εἰς αὐτόν, ἐκτὸς ἄλλων λόγων ὑγιεινῆς, οὐδαμῶς ἐπιτρεπόντων τὴν πέραν τῆς 11 ὥρας πρὸ τοῦ μεσονυκτίου—πολὺ μᾶλλον καὶ πέραν αὐτοῦ—ἀγρυπνίαν καὶ τὴν ἐν ὑπαίθρῳ διαμονὴν τοῦ παιδὸς, ἐξετάζομεν καὶ τοὺς ἐξῆς ἐκ τοῦ παριστανομένου ἰδίως ἔργου προερχομένους.

Ἐν τοῖς πλείστοις δράμασι, τραγωδίαις καὶ κωμωδίαις, ἐκτίθενται γεγονότα, τὴν ἀφορμὴν τῶν ὁποίων μόλις δύναται νὰ ἐξηγήσῃ καὶ ἀνεύρη καὶ ὁ μᾶλλον ἀνεπτυγμένην ἔχων τὴν κρίσιν ἀκροατῆς. Τὰ γεγονότα ταῦτα, δι' ὧν κινεῖται ἡ ψυχὴ εἰς ἔλεον ἢ ἀγανάκτησιν ἢ φιλίαν, συμπάθειαν ἢ μῖσος ἢ ὀργὴν, ὑποπίπτουσιν εἰς τὰ ὅμματα καὶ μόνον—τὰ ἐξωτερικὰ καὶ οὐχὶ τῆς διανοίας— τοῦ παιδὸς, προσλαμβάνοντα ζωηρότερον τοῦ προσήκοντος χαρακτῆρα, οὐδαμῶς βασιανίζόμενα ὑπὸ τοῦ λογικοῦ, τὸ ὅποσον παρὰ τῆ παιδικῆ ἡλικίᾳ δὲν ἔχει τὴν πρὸς εὐθυκρισίαν ἰκανότητα.

Ἡ πρωτίστη ὡς ἐκ τούτου ζημίᾳ εἶνε ἡ ὡς ἐκ τῆς μὴ κατανοήσεως τῆς ἐννοίας τοῦ συγγραφέως διαστρόφῃ τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν, ἥτις ἠθικὴ ζημίᾳ ἀποβαίνει ἀνυπολόγιστος, ὡς ἐπαυξάνουσα, προϊόντος τοῦ χρόνου, ἐπὶ ἀνθηκίως διεστραμμένου τύπου, ὃν ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς εὐπλάστου καρδίᾳ τῶν παιδῶν ἀνεξάλειπτον ἢ προσενηθεῖσα ἐκ τῶν ἀπὸ σκηνῆς ἐκτυλισσομένων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν παιδῶν γεγονότων ζωηρὰ ἐντύπωσις. Διότι εἶνε γνωστὸν, ὅτι ἐν τοῖς πλείστοις δράμασι καὶ κωμωδίαις δεινῶς δοκιμάζεται ἡ καταγελάται ὁ ἀναρετός, ὁ φιλαλήθης, ὁ εὐγενὴς τὴν καρδίαν, ἐν ἄλλοις ἢ τιμιότης ἐμφανίζεται ὡς κουφότης, χλευαζομένη διὰ τοῦτο, ἐν ἄλλοις τὸ ἐλαττήριον τῆς πράξεως εἶνε ἕως πρὸς τὸ ἕτερον φύλον, ἐν ἄλλοις ἄλλο τι ἀσύνηθες εἰς τὸν παῖδα, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἀφρευκτος εἶνε ὁ κίνδυνος τῆς κακῆς ἐκτιμῆσεως ἀφ' ἐνός, καὶ τῆς προς-

λήψεως ἀφ' ἑτέρου αὐτῶν ἐν τῇ φαντασίᾳ τοῦ παιδὸς ὅλως—ἐπιβλαβῶς—παρამεμορφωμένων.

Μήπως δύναται τις μετὰ πεποιθήσεως νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ ἐπερχομένη ἰκανοποίησις καὶ ἀνταμοιβὴ τοῦ ἀνταξιοπαθήσαντος τιμίου, φιλαλήθους ἢ ἐναρέτου ἥρωος καὶ ἡ τιμωρία τοῦ πταίσαντος, ἐξαλείφουσι τὴν ἐντύπωσιν τὴν προσενηθεῖσαν εἰς τὸν παῖδα ἐκ τῶν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ κατὰ τὴν θέσιν τοῦ παριστανομένου ἔργου παρασταθεισῶν πράξεων, ἀφοῦ ἐκ τούτων οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῇ ὅτι αἱ πρῶται αὗται πράξεις προὔξενον εἰς τὸν παῖδα βαθυτέραν ἐντύπωσιν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν τελευταία τις ἀνταποδοτικὴ πρᾶξις ἠδύνετο ἢ μᾶλλον ἤθελε νὰ προξενήσῃ ; . . .

Δὲν εἶνε συνεπῶς ἀμάρτημα πρὸς τὴν ἀθωότητα ν' ἀναπτύσσονται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν παιδῶν εἰκόνες, νὰ περιγράφονται πράξεις καὶ σκέψεις περὶ τῆς ταπεινότητος τῶν ὁποίων οὐδαμῶς ἐτι ἐσκέφθησαν, αἱ ὅποια οὐδόλως ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ γνωστοῦ αὐτοῖς κόσμου, ἐκ τῶν ὑπ' αὐτῶν παρατηρηθέντων, αἱ ὅποια ἀναγκάζουσι τὰ παιδιὰ νὰ βλέπωσι πρὸς τὰ κάτω, ἀντὶ νὰ ἀτενίζωσι πρὸς τὰ εὐγενέστερα καὶ μόνον ; . . .

Ἐκτὸς τούτων εἶνε ἀναμφισβήτητον, ὅτι, ὅτι ὁ ἀνεπτυγμένος τὴν ἡλικίαν καὶ τὸν νοῦν ἀκροατῆς κισθάνεται κατὰ τὴν ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλίαν, διαφεύγει συνήθως τῶν συναισθημάτων καὶ τῆς ἀντιλήψεως τοῦ παιδὸς, ὅστις ἐνεκα τούτου παντελῶς δὲν διδάσκειται ἐκ τοῦ παριστανομένου ἔργου, τοῦ ὁποίου ἐν τούτοις ἡ ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλία τοῦτον καὶ μόνον ἔχει κύριον σκοπὸν.

Συνεπῶς αὕτη ἀποβαίνει οὐ μόνον ἐπιβλαβὴς ἠθικῶς ἀλλὰ καὶ περιττὴ λίαν διὰ τὸν ἀκροώμενον παῖδα, ἢ, διὰ νὰ εἴπωμεν θετικώτερον, ἡ παρουσία τοῦ παιδὸς ἐν τῷ θεάτρῳ εἶνε περιττὴ καὶ—σωματικῶς καὶ ἠθικῶς—ἐπιβλαβεστάτη.

MIX. E. KANAKAKHS

ΦΡΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

Θὰ σὰς 'πῶ τὴν ἱστορία τοῦ πουλιοῦ τῆ θελκτικῆ.
 Εἶν' ὠραῖο τραγουδάκι, κάθε λέξις μουσική.
 Χθὲς μοῦ τῶμαθε τ' ἀηδόνι καὶ εἰς τὸν ἴδιον τὸ σκοπὸ
 Γιὰ τὴ Δίτσα θὰ τὸ ψάλω, γιὰ τὴ Φρόσω θὰ τὸ πῶ.

Τῶρ ἀρχίζω τὸ καυμένο
 Ἄλφα, βῆτα νὰ μαθαίνω.

Μία φορά, κυνηγημένο ἀπὸ γερακιὸ φτερό,
 Ἔπεσ' ἕνα περιστέρι 'στῆς Φροσύνης τὸ πλευρὸ,
 Ἄπὸ τὴν πολλὴ τὴ ζάλη καὶ τὸν φόβον τὸν πολὺ
 Στὴν ποδίτσα τῆς τρυπάνει τὸ ταλαίπωρο πουλι

Καὶ ψυχρὸ καὶ παγωμένο
 Τρέμει, τρέμει, τὸ καυμένο.

Καλῶς ἤλθες! τοῦ φωνάζει ἡ Φροσύνη μὲ χαρὰ,
 Καὶ εἰς τὸσπῆθος τῆς τὸ θλίβει, τοῦ χαϊδεύει τὰ φτερά.
 Ἔλα τώρα...μὴ φοβάσαι τὸ γεράκι τὸ σκληρὸ.
 Ἄ'εχλεισα τὰ πέντε, βλέπεις, καὶ εἰς τὰ ἐξῆ προχωρῶ.

Κι ὅλο τρέμει φοβισμένο
 Τὸ πουλάκι τὸ καυμένο.

αΘὰ σοῦ κόψω γλυκὺ φῶς μου, γύρω γύρω τὰ φτερά
 αΝὰ μὴ τρέχῃς εἰς λαγακάδια, νὰ μὴ λυώνῃς εἰς ἀνερά,
 αΘὰ σοῦ στρώνω σεντονάκι σὰν τὸ χιόνι καθαρὸ,
 αΝὰ ξυπνᾷς νὰ μ' ἀγκαλιάζῃς μὲ τὸ ἄσπρο σου φτερό.

Μὰ ἐκεῖνο φοβισμένο
 Τρέμει, τρέμει, τὸ καυμένο.

α'Επειτα...γιὰ συλλογίσου, ἡ μανούλα σου νὰ ζῆ!
 αΚάθε Κυριακὴ ταῖς κούκλαις θὲ νὰ παίζωμε μαζῆ.
 α'Στὸν κρυφτὸ, εἶναι τυφλομῦγα πότε θὰ σὲ κυνηγῶ,
 αΠότε σὺ μὲ τὸ φτερό σου θὰ μὲ φθάνης τὸ γοργό.

Κι ὅλα τρέμει φοβισμένο
 τὸ πουλάκι τὸ καυμένο.

Καὶ ἰδοῦ, ἐμπρὸς τῆς ἄλλο περιστέρι θλιθερό.
 Ἄχ, καὶ τὰ πουλάκια κλαῖνε εἰς τὴν ὀρφάνιας τὸν καιρὸ
 Πότε στρέφει εἰς τὴ Φροσύνη καὶ τριγύρω τῆς βογαῖ,
 Πότε τὸ φτωχὸ τῆς στέλνει χίλια λόγια βιαστικά.

Κι ἀπ' τῆ θλίψι μαραμένο,
 κλαίει, κλαίει τὸ καυμένο.

«Ἡ μανούλα του θὰ ἦναι λέγ' ἡ κόρη ἡ ἀπαλή,
 «Καὶ γιὰ τὸ μονάκριβό της ἡ φτωχὴ παρακαλεῖ»
 «Σκύφτει καὶ φιλεῖ μὲ πόνο τὸ πουλι τὸ τρυφερό
 Καὶ τοῦ λέγει «τρέξε, φῶς μου, εἰς τῆς μαμάς σου τὸ
 Καὶ τὸ ταῖρι τὸ θλιμμένο [πλευρὸ].
 Σμίγει πάλι τὸ καυμένο.

Φτερωταῖς συντροφισαίς της, ἔχτισαν τὰ δυὸ πουλιά
 Ἄστὰ παράθυρα τῆς Φρόσως τὴν ἀθῶα τους φωλιά,
 Κι' ὅταν ἀνοίξῃ προβάλλει κ' ἡ Μυρτιά μωσοβολεῖ
 Τραγουδοῦν πρῶι καὶ βράδυ τὴ Φροσύνη τὴν καλή.
 Καὶ φαῖδρά κι' ἀγαπημένα
 Τὴν ξυπνοῦνε τὰ καυμένα. † Γ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΠΙΕΤΡΟΣ ΒΑΝΤΑΕΛ

(Ἰδε προηγούμενον τεύχος)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΧ

Ἔνθα αἱ ἀνησυχίαι τοῦ Πέτρου
 δὲν ἐλαττοῦνται.

Τὴν πρωΐαν εὗρεν αὐτὸν ἡ Μαρία πολὺ σκεπτικόν, καὶ νομίσασα ὅτι αὕτη τὸν εἶχε δυσαρεστήσει φανερώσασα τὸ ὄνομά του εἰς τὸν κατὰδικο, ἐδιπλασίασε τὰς θωπιέας καὶ τὰς περιποιήσεις της διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ μειδιάσῃ. Ὁ Πέτρος λίαν συγκεκινημένος τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὴν ἠσπάσθη μετὰ τινος θλιβεροῦς στοργῆς, ὡς ἐάν οἱ ἄσπασμοί του οὗτοι ἦσαν ἄσπασμοὶ ἀποχαριετισμοῦ.

Ὁ δυστυχὴς Πέτρος ἦτον ἀπηλπισμένος. Ἐφθασεν ἀπροσδοκῆτως ἡ τρομερὰ ἐκείνη στιγμή, τὴν ὁποίαν τόσον ἐλχε φοβηθῆ. Ὁ Ἰάκωβος Λεμάνς εἶχεν ἐπιστρέψει, καὶ ἡ κακὴ μοῖρα τὸν ἔθεσεν ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ του. Ἡ Μαρία ἦτον ἐκείνη ἡ ὁποία τὸν ἐπλησίασεν, ὅτε διήρχετο πλησίον της χωρὶς νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ! Μήπως τὸν ὠδήγησεν ἐκεῖ ὁ δάκτυλος τῆς Θεῆας Προνοίας; Μάτην λοιπὸν ὁ Πέτρος τὴν ἀνέθρεψεν ἐπὶ δεκαπέντε ἔτη διὰ τῶν φροντίδων πατρὸς, μάτην ἀφοσιώθη εἰς αὐτήν, καὶ ἤλπισεν ὅτι θὰ τῷ ἐθέριμανε τὸ γήρας του, μάτην εἶχε κοπιᾶσει δι' αὐτὴν τόσον! Ἡ Μαρία δὲν ἀνῆκεν εἰς αὐτόν, ἡ Μαρία ἦτο θυγάτηρ ἄλλου ἀνῆκεν εἰς τὸν ἄνθρωπον τούτον, ὅστις εἶχε φθάσει ἀπὸ τὸ κάτεργον εἰς τὴν ἐξορίαν, γηράσας προῶρος, καὶ ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποκτήσει ἴσως καὶ νέας κακίας. Πτωχὴ, Μαρία! Τί θὰ ἔκαμνεν, ἐάν τὴν παρελάμβανεν ὁ ἄνθρωπος αὐτός; Τί θὰ τὴν ἐδίδασκε; Πῶς θὰ τὴν διέτρεφε; Ποῖα παραδείγματα καὶ συμβουλὰς θὰ τῇ εἶδει; Δὲν θὰ ἔρχετο στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Μαρία, θὰ ἔλεγεν εἰς τὸν Πέτρον: «Πέτρε, Πέτρε, διατὶ δὲν μ' ἄφησες ν' ἀποθάνω πλησίον τῆς μητρὸς μου;»

Ὁ Πέτρος ἐσκέπτετο πάντα ταῦτα καθήμενος ἐμπροσθεν τῆς ἐστίας. Ἐν τούτοις ἔπρεπε ν' ἀποφασίσῃ τὸ εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὸν Ἰάκωβον Λεμάνς νὰ φροντίσῃ περὶ αὐτοῦ, καὶ θὰ τὸ ἔκαμνεν, ὅπως τὸν ἐμποδίσῃ νὰ ἐπαναπέσῃ εἰς τὸ κακόν ἦτον ὁ πατὴρ τῆς Μαρίας!

Ἄφνης ἀνεπήδησεν ἐκ τοῦ καθίσματος ἀκούσας νὰ κτυπῶσι τὴν θύραν τῆς οἰκίας του.

«Εἰσέλθετε!» λέγει ὁ Πέτρος τετραγυμμένος.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ εἰσῆλθεν ἄνθρωπός τις εἰς τὸ δωμάτιον ἦτον ὁ Ἰάκωβος Λεμάνς. Τὸ ὄρος του ἦτον ὀλιγότερον τρομακτικόν ἀπὸ τὴν παρελθούσαν εἶχεν ἐπιμελῶς καθαρῶς τὰ ἐνδύματά του καὶ εἶχε κόψει τὴ γένειον καὶ τὴν κόμην του.

«Ἦλθες, τῷ λέγει ὁ Πέτρος οὐδόλως εὐχκριστηθεῖς ἐκ τῆς ἐπισκέψεώς σου.

— Μάλιστα, ἀδελφε μου, ἦλθα. Ἐσκέφθητι ὅτι πιθανόν νὰ μὴ εἶχες καιρὸν νὰ ἔλθῃς, καὶ ἐξήτησα ἀπὸ τὴν ξενοδοχὸν τὴν διεύθυνσίν σου. . . Σὰς εὐχαριστῶ δὲ πολὺ διὰ

τὴν σύστασιν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἔκαμες διότι μόλις αὕτη ἐγνώρισεν ὅτι ἤμην ἐξαδελφός σου καὶ ὅτι ἤρχομην ἐκ μέρους σου καὶ τῆς θυγατρὸς σου μὲ ἐδέχθη εὐχαριστῶς. . . Εἶνε τόσο ἄλλοι ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἐπεβίβασθησαν μετ' ἐμοῦ καὶ οἱ ὅποιοι πολὺ ἐδυσκολευθήσαν νὰ εὗρουν κατοικίαν δὲν μὲς θέλουν εἰς κανὲν μέρος! μὲς ἀποδιώκουσιν πανταχόθεν.»

Ὁ Πέτρος ἐφόσον ὁ Ἰάκωβος ὠμίλει, δὲν ἔκαμε καμμίαν φιλοφρόνησιν εἰς τὸν ἐξαδελφόν του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐξέπληξε τὴν Μαρίαν, διότι ἐβίβηκεν ὅτι ὁ πατὴρ της πρώτην φορὰν ἐλησημόνησε τὰ καθήκοντα τῆς φιλοξενίας, δι' ὃ καὶ αὕτη ἡ ἴδια βλέπουσα τὸν Ἰάκωβον ὄρθιον εἰσέει τῷ ἔδωκεν ἐν καθίσμα καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ καθίσῃ.

«Εὐχαριστῶ, μικρὰ μου ἐξαδελφόν, λέγει οὗτος καθιστῶν γλυκυτέραν τὴν φωνὴν του, εὐχριστῶ εἶτα δὲ στρεφόμενος πρὸς τὸν Πέτρον τῷ εἶπε: Πέτρε, εἶσαι εὐτυχὴς πατήρ. . . Καὶ ἐγὼ εἶχον τέκνα! μοὶ ἀπέθανον. Τίς γνωρίζει; Ἴσως ἔχω ἀκόμη ἐν' ἡ σύζυγός μου ἐμελλε νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸν κόσμον ὅτε ἐξορίσθη ἐκεῖ κάτω.»

Ὁ Πέτρος ἠσθάνθη τότε οἰκίασιν μέχρι τῶν ὀστέων του. Ὁ Ἰάκωβος ἐξηκολούθησε:

«Τί ν' ἀπέγεινεν ἡ δυστυχίς; δὲν ἔλαβον εἰδησίην της ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ὅμως ἤξευρε νὰ γράψῃ! Ἐγὼ, τῇ ἔγραφον πάντοτε ἀλλ' αἱ ἐπιστολαὶ μοὶ μοὶ ἐπιστρέφοντο φαινεταὶ ὅτι τὸ ταχυδρομεῖον δὲν τὴν εὗρισκε. . . Γνωρίζεις Πέτρε τίποτε περὶ αὐτῆς;

— Ἐγὼ τότε ἤμην εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἀπεκοίθη ὁ Πέτρος, χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς αὐτόν!

— Μάλιστα, ἀλλ' ὅταν ἐπιστρέψας ἠδύνασο νὰ μάθῃς παρὰ τῆς μητρὸς σου. . . τοῦτο δὲν θὰ σοὶ ἦτον ἀδιάφορον. . .

— Ἡ μήτηρ μου δὲν ἤξευρε τίποτε. . . Τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς τώρα;

— Τί θὰ κάμω; Θὰ κάμω ὅ,τι δυνηθῶ! Ἐάν ἤμην βέλαιος ὅτι δὲν εἶχον πλέον οὔτε σύζυγον οὔτε τέκνον, θὰ εἰσηρχόμην εἰς κανὲν ἀτιμόπλιον ὡς ναύτης, ἢ ὡς ἐργάτης, ἢ ὡς ὑπρέτης καὶ θὰ ἀνεχώρου εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ἀλλὰ θέλω πρῶτον νὰ μάθω ἐάν ἡ Μαρία ζῆ ἀκόμη καὶ ἐάν ἀνέθρεψε τὸ τέκνον μας καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς τὸν τόπον ἐνθα ἤμην τελευταῖον. Πρὸς τοῦτο ὅμως χρειάζομαι χρήματα καὶ διὰ τοῦτο ζητῶ ἐργασίαν δύνασαι νὰ μὲ εἰσαγάγῃς εἰς τὸ ναυπηγεῖον;

— Σοὶ τὸ εἶπον χθές δύναμαι νὰ σὲ παρουσιάσω, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω ἐν θὰ σὲ παραδεχθῶσιν! . . Πρέπει νὰ ἔχῃς τὸ βιβλίον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δίδεται ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας πρὸς ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος; σημειώσεις τῆς διαγωγῆς σου ἔχεις;

— Αἱ σημειώσεις μου, δὲν εἶνε κακαί, δι' ἕνα κατὰδικόν! ἀλλὰ προέρχονται ἐκείθεν, δὲν δύναμαι νὰ τὸ κρύψω. . . καὶ ὅταν ἰδοῦν τοιαύτας σημειώσεις τῆς διαγωγῆς μου

Ίσως νά μοι εἶπουν βεβαίως : "Ερχεσθε ἀπό τὸ κάτεργον ! ἔκλεψες ; φύγε ἀπ' ἐδῶ ! δὲν δίδουεν ἐργασίαν ἐμῇ μόνον εἰς τιμίους ἀνθρώπους ! " Ἀπόθανε ἀπὸ τὴν πείναν, ἡ κάλλιον ἐπανάρχισε νὰ κλέπτῃς, διὰ νὰ σὲ στείλουν πάλιν ἐκεῖ ὁπόθεν ἦλθες!...

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἔλαβον ἀγρίαν λάμπιν, καὶ μὲ τὸν πόδα τοῦ ἐκτύπη τὸ ἔδαφος μετὰ μανίας. Ἡ Μαρία, ὡς ἀγγελος εὐσπλαγχνίας, ὠχρὰ ἀλλ' ἀποφασιστικῆ ἐπλησίασε τὸν Ἰάκωβον Λεμάνε καὶ ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ τὴν τρέμουσαν χεῖρα τῆς.

« Ἐξάδελφέ μου, » τῷ λέγει μὲ γλυκεῖαν φωνήν. Ὁ Ἰάκωβος ἐσκίρτησεν ὑψώσε τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν παρετήρησεν. Τότε καὶ αὐτὸς ἐγένετο ὠχρὸς.

— « Ω ! πόσον ὁμοιάζει πρὸς τὴν ἄλλην Μαρίαν, λέγει ὁ Ἰάκωβος, τὴν ὁποίαν τόσον συχνὰ εἶδον ὠχρὰν ὡπως αὐτὴν ἐδῶ . . . ὅτε ἔκαμνον καμμίαν κακὴν πράξιν . . . " Ω ! μὴ φοβεῖσθαι, κόρη μου, δὲν κακοποιῶ κανένα. Τί ἠθέλησα νὰ μοι εἶπητε ; δὲν ἤκουσα !

— Ἐξάδελφέ μου, ἤθελον νὰ σᾶς εἶπω νὰ λάβητε θάρρος. Θὰ εὐρητε ἐργασίαν ὁ πατήρ μου θὰ σᾶς βοηθήσῃ. Καὶ ἔπειτα ἡμεῖς θὰ εἴμεθα ἐδῶ καὶ θὰ σᾶς παρηγορῶμεν, ὅταν θὰ ἔχητε καμμίαν λύπην θὰ σᾶς εὐχαριστῇ τοῦτο, δὲν εἶνε ἀληθές ;

Ὁ Ἰάκωβος τὴν ἤκουε, ἡ δὲ ἐσκληρηνύμενη καρδία τοῦ ἐμαλακύνετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ἠλῆθος σκέψεων διήρχετο διὰ τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ ἐνόμιζεν ὅτι εὕρισκετο εἰς τὸ βάθος ἐνὸς βραχέου, ἀποθεταρῆμένος, ἀπηλπισμένος καὶ ὅτι μία χεὶρ ἔτεινετο πρὸς αὐτόν, καὶ μία φωνὴ τῷ ἔλεγε : « δύνασαι νὰ ἀνέλθῃς ! δύνασαι νὰ ἀνέλθῃς ! » Ἡ παρὰδοξος ὁμοιότης τῆς κόρης, ἥτις

ἠύσπλαγχνίσθη αὐτόν, πρὸς τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν κατέστησε δυστυχῆ, ἔκαμε τὸν Ἰάκωβον νὰ κλινῇ τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ κλαύσῃ.

Ἡ Μαρία πλησίασκα τὸν Πέτρον, τῷ λέγει χαμηλῇ τῇ φωνῇ. « Τί κάθεται, πάτερ, δόσε τῷ ὀλίγον θάρρος ! Δὲν βλέπεις ; κλαίει ! ὅπερ δεικνύει ὅτι κατὰ βάθος διατηρεῖ καλὸν τι ἀκόμη. " Ὅταν ἤμουν μικρὰ καὶ ἔκαμνον καμμίαν ἀταξίαν, ἡ μάμμη μὲ ἐτιμῶρει, ἀλλ' ὅταν ἔκαμνον τὴν τιμωρίαν μου, μὲ ἐσυγχώρει. Ὁ πτωχὸς ἐξάδελφός σου ἔκαμε τὴν ποινήν του καὶ τῷ ἀπέδωκεν τὴν ἐλευθερίαν του ; πρέπει ὅλος ὁ κόσμος νὰ τὸν συγχωρήσῃ, καὶ πρὸ πάντων ἡμεῖς, οἵτινες εἴμεθα συγγενεῖς του ».

Ὁ Πέτρος ἦτο τεταραγμένος. Πῶς ἠδύνατο νὰ τῇ ἀρνηθῇ ; δὲν ἦτον εἰς θέσιν νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ δικαίου. Εἶχε χάσει τὸν ἐγκέφαλόν του τῷ ἐφάνετο ὅτι εἶχε παρασυρθῆ ὑπὸ ἀνεμοστροβίλου.

Ἡ Μαρία θέλουσα νὰ καθυσερήσῃ τὸν Πέτρον ὠθήσεν αὐτόν διὰ τοῦ ἀγκυῶνός τῆς καὶ τῷ ἔκαμε σημεῖον νὰ προσκαλέσῃ τὸν Ἰάκωβον νὰ φάγουν μαζύ. Ὁ Πέτρος ἀφήσας μακρὸν στεναγμὸν καὶ ὑποχωρήσας εἶπεν :

— « Ἐξάδελφε, θὰ προγευματίσητε μαζύ μας σήμερον, δὲν εἶν' ἀληθές ; Μαρία πρόσθεσε ἀκόμη ἐν πινάκιον διὰ τὸν Ἰάκωβον. »

Ἡ Μαρία ἐφαιδρύνθη. Μετὰ πέντε λεπτά οἱ τρεῖς συνδαιτημόνες ἦσαν εἰς τὴν τράπεζαν, ἡ κόρη πλήρης χαρᾶς, ὁ Πέτρος σκεπτικός, ὁ δὲ Ἰάκωβος ἀφ' ἐνὸς μὲν εὐγνωμονῶν διὰ τὸ καλὸν, τὸ ὅποτον τῷ ἔκαμνον, ἀφ' ἐτέρου δὲ ζηλοτυπῶν διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ Πέτρον.

(Mme J. Colomb) (ἀκολουθεῖ) ΕΙΦΗΝΗ Ε. ΚΑΝΑΚΗ.

ΚΑΤΑΒΥΘΙΣΙΣ

αθ' ὅλας τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας, ὁ μικρὸς Παυλάκης πεινᾷ. Καὶ ὁ σκύλλος τοῦ ἐπίσης καθὼς καὶ αἱ ὄρνιθες ! Φαίνεται ὅτι ὁ ἀνὴρ τῆς ἐξοχῆς τοῖς δίδει τόσων ὄρεξιν.

Ἀλλὰ δὲν τρώγουν ὅλας τὰς ὥρας τὰ γεύματα γείνονται καὶ εἰς τὰς ἐξοχὰς καθὼς καὶ εἰς τὰς πόλεις τόσον διὰ τὸν σκύλλον Ἀζὼρ καὶ τὰς ὄρνιθας, ὅσον καὶ διὰ τὸν Παυλάκην εἰς ὠρισμένας ὥρας.

Ὁ μικρὸς Ἀζὼρ ροκανίζει κάποτε ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, καὶ κἀν κοκκαλάκι κλοπιμαῖον, τὸ ὁποῖον κρύπτει εἰς καμμίαν τρύπαν καὶ μὲ πρῶτην εὐκαιρίαν τὸ τρώγει καὶ ὄρνιθες σκαλίζουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διὰ νὰ εὕρουν κανένα κόκκον σίτου, κανένα σκόλλημα, ἢ καχλίαν καὶ ἄλλα καὶ ὁ Παυλάκης, ἐπειδὴ παραπονεῖται ὅτι πεινᾷ, ἐπιτυγχάνει ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν τεμάχιον ἄρτου ἢ λειμμένον μὲ βούτυρον ἢ μέλι, τὸ ὁποῖον τρώγει περιπατῶν συγχρόνως εἰς τὴν αὐλήν.

Ὁ μικρὸς αὐτὸς κόσμος διήγειν ἐν ὁμοιοῖα διὰ τοῦτο ὁ μικρὸς Παυλάκης περιπατεῖ τώρα ἐν τῷ μίσω τῶν φίλων του κρατῶν τὴν φέταν τοῦ εἰς τὰς χεῖρας.

Ὁ Ἀζὼρ καὶ αἱ ὄρνιθες βλέπουν καλὰ ὅταν ὁ μικρὸς Παυλὸς ἔχει κενὰς τὰς χεῖρας, δὲν κινεῦνται ἀπὸ τὴν θέ-

σιν του ἄλλ' ὅταν παρατηρήσουν τὴν φέταν τοῦ Παυλὸν, τότε τὸν πλησιάζουν μετ' ἐνδιαφέροντος.

Αἱ χάριν συμφέροντος κολακεῖται δὲ εἶνε σπάνια εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ! Τοῦτο εἶνε πολὺ κακὸν ἄλλ' ὁ Ἀζὼρ καὶ

αἱ ὄρνιθες δὲν ἔχουν μεγάλην λεπτότητα αἰσθημάτων, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἔχωσιν οἱ ἄνθρωποι.

Ὅταν ὁ Παυλάκης δὲν πεινᾷ πολὺ καὶ εὕρισκεται καὶ εἰς καλὴν διάθεσιν, εἶνε πολὺ περιποιητικὸς πρὸς τοὺς φίλους του ὀλίγας φύχας εἰς τὰς ὄρνιθας, δύο τρεῖς μπου-

κιὰς εἰς τὸν Ἀζὼρ καὶ ὅλοι μένουεν εὐχαριστημένοι.

Ἀλλὰ σήμερον ὁ Παυλάκης πεινᾷ πολὺ. Ἐκτὸς τούτου ἐπὶ τῆς φέτας τοῦ ἔχει γλυκίσμα ἀπὸ βερύκοκκον, τὸ ὁποῖον προτιμᾷ ἀπὸ ὅλα καὶ δυσκολεύεται νὰ προσφέρῃ καὶ μίαν μόνην ψύχαν.

Ὅυτε αὐτὸ τὸ αἶσθημα δὲν εἶνε καλόν . . . Ποῦ θὰ συνίστατο τότε ἡ ἀξία τῆς καλῆς πράξεως, ἐὰν εἶδιδε κανεὶς μόνον ἀπὸ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον αὐτὸς δὲν θέλει ;

Μὲ τὴν φέταν λοιπὸν ὁ Παυλάκης εἰς τὰς χεῖρας ἐξέρχεται τῆς οἰκίας.

Ὁ Ἀζὼρ κοιμᾶται ἤσυχα εἰς τὸν ἥλιον καὶ ὄρνιθες σκαλίζουν τὴν γῆν ὀλίγον μακρύτερον. Κανεὶς δὲν εἶναι εἰς τὴν αὐλήν θὰ ἦτον ὠραία εὐκαιρία νὰ ρίξῃ κανένα βαποράκι εἰς τὸν μαστέλο τὸ γεμάτον ἀπὸ νερὸ, τὸ ὁποῖον ἔχουν ἀφήσει πλησίον τῆς θύρας, ἀλλ' ὁ Παυλάκης ἔχει κατὰ τὴν καλλίτερον νὰ κάμῃ αὐτὴν τὴν στιγμὴν. Θὰ ἴδῃ. . . . ἀργότερον. . . ὅταν θὰ φάγῃ τὴν φέταν του. Ὅσον καλοὶ καὶ ἂν ἦναι οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἀζὼρ, ὅταν κοιμᾶται δὲν βλέπει διόλου φυσικῶς, ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὸν στενοχωρεῖ, δὲν καθὼς ὅλοι οἱ φύλακες σκύλλοι, ἔχει ἰσχυρὰ ἀκοὴν καὶ γνωρίζει πάντοτε καὶ χωρὶς νὰ βλέπῃ τί συμβαίνει τριγύρω του ὁ Παυλάκης δὲν ἔχει κάμει τρία βήματα ἐκτὸς τῆς οἰκίας καὶ ὁ Ἀζὼρ ἐξετινάχθη ἀρπυνοσθεὶς ὡς σπίνος καὶ ρίπτεται κατὰ τῆς φέτας τοῦ κυρίου του.

— « Ἄλτ ἐκεῖ ! . . . Τὸ γλυκίσμα δὲν ἔγεινε διὰ τοὺς σκύλλους . . . οὔτε διὰ τὰς ὄρνιθας ! . . . Ἐγὼ ποτὲ δὲν σᾶς ζητῶ τίποτε ! . . . εἴμφορεῖτε νὰ πάτε ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἦλθατε φίλοι μου ; δὲν ἦτον ἀνάγκη νὰ τρέξῃτε τόσο γρηγορὰ ! »

Τὰ πτωχὰ ζῶα ἔμειναν μὲ ἀνοιχτὸν τὸ στόμα ἀπηλπισμένα. Δὲν ἐνόησαν μὲν τοὺς λόγους, ἀλλ' ἡ ἐννοια αὐτῶν εὐκόλως ἐνοήθη μὲ τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ Παυλάκης ὑψώσε τὴν φέταν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του !

Τῇ ἀληθείᾳ δὲν ἦτο πολὺ ὑψηλὰ, παρὰ μόνον διὰ τὰς ὄρνιθας διὰ τὸν Ἀζὼρ ὅμως ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα ἔχει περισσότερον πνεῦμα ἀπὸ τὰς ὄρνιθας. « Ὄπ ! . . . Ἰδοὺ τον εἰς τοὺς δύο ὀπισθίους πόδας του ! Ὅρθιος, εἶναι σχεδὸν ἴσως πρὸς τὸν Παυλάκην, ἀλλ' ὁ Παυλάκης εἶναι πειρακτικὸς ! Τοῦτο εἶναι ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον πολὺ συχνὰ ἀπαντᾷται εἰς τοὺς ἀνθρώπους παρὰ εἰς τὰ ζῶα, (ἐὰν ἐξαίρεσωμεν τὴν μυῖαν !) Βλέπων λοιπὸν τὸν Ἀζὼρ πηδήσαντα τὸν ἐρεθίζει καὶ διὰ τῆς χειρονομίας :

— « Ἀρπαξέτο ! . . . ἐμπρὸς, ἀρπαξέτο ! . . . Καὶ ὁ Ἀζὼρ, ὅλος χαρὰ, πηδᾷ δυνατὰ διὰ νὰ ἀρπάξῃ τὸ κομμάτι. Ἀλλ' ὁ Παυλάκης, ἐπιτηδεύτερος ἀπὸ αὐτόν, ὑψώνει ἀμέσως τὴν φέταν. . . ἀμέσως ὀπισθοχωρεῖ !

Καὶ γελά μετ' ὅλην τὴν καρδίαν. Ὁ Ἀζὼρ δυσχερῶς ἐρρηξέ παραπονετικὴν κραυγὴν !

— Ἐμπρὸς ἀρπαξέ το ! — Καὶ ὀπισθοχωρεῖ πάντοτε. . . . ὅτε αἰφνης : « Μπλοῦμ ! . . . »

Ἐρθεσεν ὀπισθοχωρῶν εἰς τὸν μεγάλον κάδον !

Αὐτὸς τώρα ἐξέβαλε τρομακτικὴν κραυγὴν !

Ἄλλ' ὁ Ἀζὼρ δὲν γελά εἶναι καλὸν ζῶον. Ἀλλως εἶναι πολὺ τεταραγμένος !

Κύπτει ἐπὶ τοῦ μεγάλου κάδου, παρατηρεῖ μὲ σοβαρὸν βλέμμα τὸν νικηθέντα ἀντίπαλόν του.

Ἄποια ἀλλόκοτος θέσις ! Ὁ ἄνθρωπος βαδίζει ὑπερηφάνως ἐπὶ δύο ποδῶν μὲ τὸ σῶμα εὐθὺ καὶ τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ ! Ὁ Ἀζὼρ παραδέχεται ταπεινῶς τὴν ὑπεροχὴν ταύτην τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῶν τετραπόδων ζῶων ἄλλ' εἰς τὴν παρούσαν περίστασιν ἔλλαξεν ἰδέας ! . . .

Ἰδοὺ, καὶ ὁ Παυλάκης μὲ τέσσαρας πόδας ! . . . καὶ εἶναι εἰς τὸν ἀέρα . . . κινεῦνται ἀτάκτως. . . σπαράζουν . . . ἡ κεφαλὴ εἶναι πολὺ χαμηλὰ . . . Τὸ ὑπόλοιπον σῶμα ἀκόμη βαθύτερον. Ὁ Ἀζὼρ δὲν ἀναγνωρίζει πλέον τὸν ἐαυτὸν του ! Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ Παυλάκης ἔχασε τὸ γόητρον, τὸ ὁποῖον εἶχε διὰ τὸν Ἀζὼρ.

Ὅταν πίπτῃ κανεὶς ἀνάσκελα ἀπροσδοκῆτως, εἰς κάδον πλήρη ψυχροῦ ὕδατος, εἶναι πολὺ τρομακτικόν ! Χάνει τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ τὸ ἐνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως εἶναι πολὺ δυνατόν ! . . .

Ὁ Παυλάκης, ὁ ὁποῖος χάρις εἰς τὸ ἐνστικτον τοῦτο μάχεται, ἀγωνίζεται, σφαδάζει ὡς μανιακὸς, συνακτᾷ τέλος ὑπὸ τὰς χεῖρας του ἐν στήριγμα στερεόν προσκολλᾷται ἀμέσως εἰς αὐτό, μὲ τὴν ἐνεργητικὴν πνιγομένου. Τὸ στήριγμα τοῦτο ἦτον ὁ Ἀζὼρ ! Τὸν πιάνει ἀπὸ τὸν λαμβάν σφιγκτὰ μὲ κίνδυνον νὰ τὸν πνίξῃ καὶ ὁ γεναῖος σκύλλος τὸν ἀφίνει νὰ τὸ πράττῃ καὶ τὸν βοηθεῖ μάλιστα νὰ ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν.

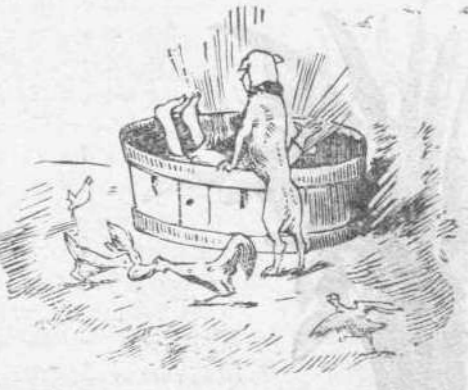
Ἄλλ' ἡ φέτα ; . . . Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς καταβυθίσεως ἡ φέτα ἐπετάχθη πέραν, καὶ ὁ Ἀζὼρ δὲν ἔτρεξε νὰ τὴν ἀρπάξῃ !

Αἱ ὄρνιθες ὅμως δὲν ἐπραξάν τὸ ἴδιον. Ἐν ᾧ ὁ δυστυχὴς Παυλάκης ἐπάλαιεν εἰς τὸν κάδον, αὐταὶ ἐλάμβανον λαμπρὰν ἰκανοποίησιν ! Ἐδειξαν κακίαν ἴσως, ἀλλὰ ἠγούον τί συνέβαινε ; . . .

Ἦτο τοῦτο ἀρὰ γε μνησικακία ; . . . ἐκδικησις ; . . . πνεῦμα δικαιοσύνης, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ νὰ τιμωρεῖται πᾶν σφάλμα ; . . .

Εἶναι φανερόν, ὅτι ὁ Παυλάκης δὲν θὰ ἔκαμε τὸ ψυχρὸν τοῦτο λουτρόν, καὶ θὰ εἶχε φάγῃ τὴν φέταν του μὲ τὸ γλυκίσμα, τὸ ὁποῖον ἠγάπα πολὺ, ἐὰν τὴν εἶχε μοιρασθῆ εὐγενῶς μὲ τοὺς φίλους του, καὶ ἐὰν δὲν εἶχε πειραξέει τὸν καλὸν Σκύλλον.

(Κατὰ τὴν Marthe Bertin).

Ο ΝΙΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΛΟΣ ΤΟΥ

(αλήθης αληθής)

Μικρόν παιδίον, ο Νίκος, περιεπλανᾶτο ποτε ἐσπέρων τινὰ εἰς τινα πολυθρόνον συνοικίαν τῶν Ἀθηνῶν παρατηρῶν πολλὰ ἄλλα συνομήλικα παιδιά, τὰ ὅποια ἐπαίζον καὶ ἐγέλων ὅπως ἀμέριμνα διὰ τὴν αὔριον.

Εἰς τὸ πρόσωπόν του ἦτον ἐζωγραφημένη ἡ λύπη, ἡ μορφή τῆς πενίης. Ἡ ἐνδυμασία του, τὸ ἀσταθὲς βᾶδιμά του, τὸ ἀπλανὲς μειδιάμα του ἐμαρτύρουν ζωηρῶς ὅτι ἦτο πτωχὸν, ἔρημον, ἀπηλπισμένον.

Καὶ ἀληθῶς ἐβάδιζεν ἀκόπως μὴ φοβούμενον ἂν θὰ τὸ κατελάμβανεν ἡ νύξ μακρὰν τῆς οἰκίας του, μακρὰν τῆς πενιχρῆς κατοικίας τῶν γονέων του.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη, τίς βεβαίως, ὅτι δὲν θὰ ἦτον ἡ τελευταία δι' αὐτὸ, ἂν ἡ Θεία Πρόνοια ἄρῃεν ἔρημα προστασίας τὸσα ἄλλα πτωχὰ, μὴ δυνάμενα νὰ φροντίσωσι περὶ ἐκίπτων, ἀσθενῶν καὶ ἔρημα παιδιά ;

II

Ἀνθρώπος τις, ὄχι πολὺ πλούσιος, ἀλλ' ἀποζῶν ἐκ μόνης τῆς ἐργασίας του, ἐπιστρέφων κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἰς τὴν οἰκίαν του, παρατήρησεν ἔξω αὐτῆς τὸν μικρὸν Νίκον καθήμενον περιλύπον εἰς τὸ λιθόστρωτον.

Δὲν ἀντιπαρήλθε πρὸ τοῦ ναυαγίου τούτου τῆς τύχης ἐνόησεν ὅτι ὁ πτωχὸς αὐτὸς πλὴς εἶχεν ἀνάγκη προστασίας καὶ περιθάλψεως, ἀναλογιζόμενος δὲ ὅτι ἠδύνατο νὰ τῷ προξενήσῃ καλὸν τι ἐσταμάτησεν ὡς ἄγγελος σωτηρίας πρὸ αὐτοῦ καὶ, μειλίχως καὶ γλυκῶς, τὸν ἐρωτᾷ :

— « Μικρὲ μου ; . . . Θέλεις νὰ γίνῃς εὐτυχὴς ; »

Ὁ Νίκος προσβλέψας χαρῶδες εἰς τοὺς ὄφθαλμοὺς τοῦ ἀγνώστου σωτῆρός του ἠγέρθη ἀσυνειδήτως ἀναμένων σωτηρίαν καὶ εὐπειθῆς τὴν παρακαλοποιήσιν τῆς εὐεργεσίας, τὴν ὅποιαν τῷ ὑπέσχετο ὁ ξένος αὐτῷ προστάτης, καὶ ἡ ὅποια δι' αὐτὸν ἦτον ἀπροσδόκητος σωτηρία.

— « Ἀκολούθει με . . . »

III

Παρήλθον ἔκτοτε πολλὰ ἔτη.

Ὁ Νίκος ἐγένετο εὐτυχὴς. Ἐξεπαιδεύθη ἀνέτως. Ἐφθασεν εἰς θέσιν, ὥστε νὰ μὴ προσδοκᾷ πλέον παρ' ἄλλων τὴν σωτηρίαν του.

Ὁ προστατεύσας αὐτὸν τῷ μετέδωκεν καὶ ὅσα εὐγενῆ αὐτὸς εἶχε προτερήματα. Τῷ ἐδίδαξε μουσικὴν, καλλιγραφίαν, ζωγραφικὴν καὶ ὅ,τι ἄλλο ἠδύνατο καλόν. Περιέβαλε τὸν αὐτῷ παραλαβόν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ καὶ τὴν οἰκογένειαν τοῦ πτωχοῦ καὶ ἀνέλπιδός ποτε Νίκου κατορθώσας διὰ μυρίων προσπαθειῶν καὶ μάχων ν' ἀναλκήμεσι καὶ δι' αὐτὴν γλυκεῖαι ἡμέραι ἐλπίδος καὶ εὐτυχίας.

Ἡ ἐπιθυμία του πρὸς τὸ διαρκῶς εὐεργετεῖν τῷ ἐδίδο καθ' ἑκάστην καὶ νέας δυνάμεις πρὸς ἐργασίαν.

Καὶ ἐεργάζετο πάντοτε εὐθύμως, ζῶν ἀνέτως, δοξολογῶν τὸν Θεὸν καὶ δικνέμων τὰ ἐκ τῆς ἐργασίας του ἀγαθὰ εἰς τὴν προστατευομένην ὑπ' αὐτοῦ οἰκογένειαν.

Τὰ πάντα τοιοῦτοτρόπως ἐβαίνον καλῶς.

Ἀλλὰ — δυστυχία! — ἦλθε καιρὸς, κατὰ τὸν ὅποιον ἦτον ἀδύνατος πλέον εἰς αὐτὸν ἡ συντήρησις τῆς εὐτυχούς ἤδη οἰκογενείας τοῦ Νίκου.

Ἡ ἐργασία πολὺ ὀλίγην βοήθειαν τῷ παρεῖχεν εἰς τούτο.

Εἶχε πλέον αὐτὸς ἀνάγκην βοήθειαις, περιθάλψεως, εὐεργεσίας!

Εἶνε λυπηρὸν, ἀλλ' ἀληθές! . . . Μετὰ τινα καιρὸν τίποτε, τίποτε δὲν παρέμεινεν ὑπερθυμίζον εἰς τὸν μακρόθυμον εὐεργέτην τὴν εὐεργετηθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ οἰκογένειαν αὕτη ἐγκατέλειπεν αὐτὸν ἀνίκανον καὶ ἀδυνατοῦντα πλέον πρὸς ἐργασίαν καὶ . . . εὐεργεσίαν, τὴν ὅποιαν τὸσον ἀφείδως καὶ πλουσιοπκρόχως ἀπένεμεν εἰς αὐτήν.

Ὁ σκύλλος μόνον τοῦ Νίκου, μόνον ὁ σκύλλος δὲν ἀπεμακρύνθη ἀπ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὡς ἄνθρωπος ἀναγνωρίζων τὴν εὐεργεσίαν παρέμεινεν, ἵνα μὴ φανῆ ἀγνώμων πρὸς τὸν ἐκθρέψαντα αὐτόν! . . .

« Φεύγετε, ὦ! φεύγετε τὴν ἀχαριστίαν! . . . »

MIX. . .

Κόραξ καὶ Κύκνος

(ΜΥΘΟΣ)

Ἔνας κόραξ, εἰς τὸ δάσος, κύκνον εἶδε μὲν φορὰ ποῦ ἐλούετο μὲ χάρι σὲ χρυστάλλινα νερά
Καὶ ἐρόμισε ἔς τὴν λιμνὴν καὶ αὐτὸς ἐὰν πετάξῃ
Καὶ λουσθῆ εἰς τὰ νερά της, πῶς τὸ χρῶμά του ἔ' ἀλλάξῃ.
Πεὶδ πολὺ δὲν βασανίζει ὁ κέρ-κόρακας τὸν τοῦ μόνου μὲν καὶ δεῦ πετάει ὑπ' τὰ βῆν τοῦ βοῦροῦ

Καὶ χωρὶς τροφῆς ἔς τὴν λιμνὴν ἐπερίμεν' ἐκεῖ πέρα
Νὰ ἀσπρίσων τὰ περὰ τον ὄαν τοῦ κύκνον μὲν ἡμέρα—
Ἔως ὅτου δὲν γυωρίζω πῶς τὸ ἔλαθ' ὁ καύμενος
Καὶ εὐρέθη μὲν ἡμέρα εἰς τὴν λιμνὴν πεθαμένος
Κ' ἐπιμήθιον ἔς τὸν μῦθον ὑποθέτω πῶς σὰ βρῆς :
Ψέσιν πορηρὰν ν' ἀλλάξῃ, εὐκολα δὲν εἰμπορεῖς.

ΟΓΔΟΣΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Πρὸς λύσιν τῶν ἀπὸ τούδε μέχρι τέλους τοῦ ἔτους δημοσιευθησομένων πνευματικῶν ἀσκήσεων.

Τοὺς ὄρους τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ τὰ βραβεῖα βλέπετε ἐν τῷ Δ' διαγωνισμῷ ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου ἐ.ε. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ δημοσιευθήσονται εἰς τὸ τεύχος τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1891.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Ὡς ἐκ τοῦ συγχρόνου τῶν ἐξετάσεων τῶν δημοτικῶν καὶ ἰδιωτικῶν σχολείων καὶ παρθεναγωγείων παρευθείνετες εἰς τινὰ μόνον ἐκ τῶν ἐνταῦθα καὶ ἐν Πειραιεὶ, ἐκθέτομεν ἐν ὀλιγίστοις τάς ἐκ τῶν ἐξετάσεων αὐτῶν ἐντυπώσεις ἡμῶν.

Ἐν τῇ Δ' Δημ. Σχολῇ τῶν ἀρρένων.

Αἱ ἐξετάσεις ἤρχισαν θυμασιῶς, ἐξηκολούθησαν πανηγυρικῶς καὶ ἐληξαν λίαν ἐπιτυχῶς. Εὐρισκόμεθα διὰ τούτο εἰς τὴν δυσχερῆ θέσιν νὰ μὴ ἐπαινίσωμεν ἰδιαιτέρως οὐδεμίαν ἐκ τῶν διδασκῶν, ἐκ φόβου εἰλικρινοῦς μήπως δὲν ἀποδώσωμεν τὸν προσήκοντα ἐκάστη ἐπαινον. Ἀναγράφομεν μόνον τὰ ὀνόματα αὐτῶν πρὸς γνώσιν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν οὐ μόνον ἀλλὰ καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐπιτυχούς διδασκαλίας καὶ τῆς ζωηρῆς ἐντυπώσεως, ἣν προῦξένησαν εἰς τὸ πλῆθος τῶν παρευθείντων καὶ τὴν ἐπιτροπὴν κατὰ τὴν ἐτησίαν, ὡς εἰπεῖν, λογοδοσίαν αὐτῶν αἱ διδάξασαι δεσποινίδες Αἰκατερίνη Ζάκα, Μαρία Ρεμόνδου, Ὁλγα Μαγνήσκη, Παναγιώτα Σουρῆ, καὶ Ἐλισσάβετ Κουντουριώτου, ἰδίᾳ δὲ ἡ εὐπαιδευτος καὶ πεπειραμένη δεσποινὶς Παραγιώτα Θεοδώρου, ὑπὸ τὴν περρωτισμένην διεύθυνσιν τῆς ὅποιαις ἐπετελέσθη ἡ γενικὴ ἐπιτυχία καὶ εἰς τὴν ὅποιαν διὰ τούτο ὀφείλεται δικαιοτάτος ἐπαινος!

Ἐν τῇ Β' Δημ. Σχολῇ τῶν θηλείων.

Αἱ ἐξετάσεις ἐγένοντο ἐν συρροῇ πολλοῦ πλήθους, εὐχρηθέντος ἐν ἀρχῇ ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας αὐτῶν τοῦ αἰδεσιματάτου ἀρχιμανδριτοῦ Παρθενίου, μέλους τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς.

Κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῶν ἐθαύλασεν ἡσυχία καὶ τάξις ὀφειλομένη εἰς τὴν δεξιὰν καὶ ἐγνωσμένης ἱκανότητος διευθυντρίαν δεσποινίδα Ἀσπασίαν Γρηγορίαν. Εἰς τὴν πανηγυρικὴν ἐπιτυχίαν συνετέλεσαν αἱ διδάξασαι γνωσταὶ καὶ πεπειραμέναι δεσποινίδες Αἰκατερίνη Βακαρόζα, Σοφία Γαλανοῦ, Εὐνίκη Λοιδωρικιώτου, Παναγιώτα Στεροπούλου, Ἐλένη Βεσπούλου καὶ Ἐλισσάβετ Κλιτσινίκου, ταῖς ὅποιαις καὶ δημοσίᾳ συγχαίρομεν μετὰ τῆς λογίας αὐτῶν διευθυντρίαις διὰ τὸν ζῆλον καὶ τὴν πρὸς τὸ καθήκον ἀφοσίωσιν ὡς καὶ διὰ τὸ εὐμέθοδον τῆς διδασκαλίας.

Ἐν τῇ Γ' Δημ. Σχολῇ τῶν θηλείων.

Εἰς τὰς ἐξετάσεις αὐτῆς, διευθυνομένης ὑπὸ τῆς ἱκανωτάτης καὶ πεπειραμένης δεσποινίδος Ἐλένης Γεωργίου, παρέστημεν διὰ ριψοκινδύνου, θαρραλεωτάτου καὶ καρτεροψύχου συνεργάτου ἡμῶν κατορθώσαντος νὰ παραμείνῃ μέχρι τέλους ἐν τῇ πληκτικῇ, στενοχώρῳ καὶ ἐτοιμορρόπῳ αἰθούσῃ τῆς ἐν λόγῳ κατ' εὐρημισμὸν Σχολῆς! ! ! Ἐκ τῶν ἐκτεθεισῶν ἡμῖν ἀρίστων ἐντυπώσεων ἐλλείπει χώρου ἀναγράφομεν μόνον τὴν εὐμέθοδον ἐξέτασιν καὶ διδασκαλίαν, μαρτυροῦσαν τὴν ἐγνωσμένην ἄλλως ἱκανότητα, τῶν διδασκῶν δεσποινίδων, Βασιλικῆς Κορονίδου, συνεργάτιδος ἡμῶν, Κιάρης Καλονᾶ, Γεωργίας Πρεβεζιώτου, Χρυσῆς Μητσοπούλου, Ζαφείρας Κωνσταντινίου καὶ Ἀθηνᾶς Μπουζοπούλου ἰδίᾳ δὲ τῆς Ἐλένης Γεωργίου, διευθυντρίαις, ἧτις ἐν τῇ ἐξετάσει τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Γαλλικῶν κατέδειξαν ἐπιμονὴν ἀξιοθαύμαστον καὶ ἐργασίαν εὐσυνείδητον καθιστῶσαν περιττὸν πάντα ἄλλον ἐπαινον.

Ἐν τῇ Δ' Δημ. Σχολῇ θηλείων

Καὶ ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ διευθυνομένη ἐπαξίως παρὰ τῆς

ἀρίστης διδασκαλοῦ κ. Μαρίας Ξύδη, αἱ ἐξετάσεις ἐστὲν ὄφθησαν ὑπὸ μεγάλης ἐπιτυχίας μαρτυρομένης ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς καὶ τῶν παραστάντων κατ' αὐτάς, αἵτινες ἐν τέλει συνεχάρησαν τὴν τε διευθυντρίαν καὶ τὸ λοιπὸν προσωπικὸν διὰ τὴν εὐμέθοδον καὶ καρποφόρον διδασκαλίαν των.

Ἐν τῇ Ε' Δημ. Σχολῇ θηλείων.

Ὀλίως ἀθροῦδως ἐγένοντο αἱ ἐξετάσεις τῆς ἀνω σχολῆς, ἣν διεύθυνει ἡ ἡμετέρα συνεργάτις καὶ γνωστὴ λογία δεσποινὶς Ἐλένη Πετρίδου. Αἱ ἀπαντήσεις τῶν μαθητῶν πασῶν τῶν τάσεων ἰδίᾳ δὲ τῆς κ. Ἀριάδνης Ἀποστόλου γνωστῆς διὰ τὸ εὐμέθοδον τῆς διδασκαλίας τῆς ἐδικαίωσαν τὴν ἀρίστην ἰδέαν, ἧτις ὑπῆρχε περὶ τῆς διευθυντρίαις καὶ τῶν λοιπῶν διδασκαλισσῶν, ταῖς ὅποιαις ἀπὸ καρδίας συγχαίρομεν.

Ἐν τῷ Δ' Δημ. Παρθεναγωγείῳ Πειραιῶς.

Πανηγυρικῶς ἀληθῶς ἐγένοντο αἱ ἐξετάσεις τοῦ Α' Δημοτικοῦ Παρθεναγωγείου Πειραιῶς, τοῦ διευθυνομένου ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου Γυμνασιάρχου κ. Π. Παπαναστασίου. Ἰδίᾳ διεκρίθησαν διὰ τὰς εὐστόχους ἀπαντήσεις των αἱ μαθητρίαι τῆς Β' τάξεως αἱ διδάχθεισαι παρὰ τῆς εὐπαιδέτου διδασκαλισσῆς κ. Καλλιόπης Χρηστοδοῦ Μίδου, ἧτις διεύθυνεσθε ἄλλοτε διάφορα ἐν Κωνσταντινουπόλει Παρθεναγωγεία ἀφῆκεν ἀρίστας ἐντυπώσεις, δι' ὃ καὶ εὐτυχῆς δύναται νὰ θεωρηθῆ ὁ Πειραιεύς ἔχων τοιαύτην διδάσκαλον μερικινῶσαν μετὰ μητρικῆς ὄντως ἀγάπης καὶ ἀφοσίωσης ὑπὲρ τῆς προόδου τῶν Ἑλληνίδων.

Ἐν τῇ Α' καὶ Β' Δημ. Σχολῇ τῶν θηλείων Πειραιῶς.

Καὶ τῶν ἐν λόγῳ Σχολῶν τῶν διευθυνομένων ὑπὸ τῶν διακεκριμῶν διδασκαλισσῶν κ. Δημητρούλας Κωνσταντινοῦ καὶ Ἀσπασίας Τσιτσινῆ αἱ ἐξετάσεις ἐγένοντο λίαν ἐπιτυχῶς. Αἱ καταπληκτικαὶ ἀληθῶς πρόδοι τῶν μαθητρίων τῶν ἀξιολόγων τούτων σχολῶν κατέδειξαν τὴν λαμπρὰν ἐργασίαν, ἣν κατέβαλον διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν μαθητρίων, ἐφ' ᾧ συγχαίρομεν αὐτάς ἀπὸ καρδίας.

Ἐν τῷ ἐν Πειραιεὶ Ἰδιωτικῷ Ἐκπαιδευτηρίῳ κ. Ἀθ. Μπούχλα.

Τοῦ διακεκριμένου τούτου ἐν Πειραιεὶ ἑκπαιδευτηρίου τοῦ εὐδοκίμως διευθυνομένου ὑπὸ τοῦ κ. Ἀθ. Μπούχλα ἐγένοντο αἱ ἐξετάσεις ἐν μέσῳ τῶν γονέων καὶ πολλῶν κεκλημένων. Αἱ ἐτοιμοὶ καὶ εὐστοχοὶ ἀπαντήσεις τῶν μαθητῶν κατέστησαν ἄξιον συγχαρητηρίων τὸν διεύθυνοντα, ὅστις οὐδὲ κόπου οὐδὲ δαπάνης φεῖδεται ὅπως ἀνταποκρίνηται εἰς τὰς προσδοκίας τῶν γονέων τῶν ἐμπιστευομένων αὐτῷ τὰ προσφιλῆ τέκνα των.

Ἐν τῷ ἐν Πειραιεὶ Ἰδιωτ. Ἐκπαιδευτ. κ. Κυρίλλου Γεωργιάδου.

Ἐν μέσῳ κόσμου ἐκλεκτοῦ ἐγένοντο αἱ ἐξετάσεις τοῦ κρατίστου τούτου ἰδιωτικοῦ ἐκπαιδευτηρίου, ὅπερ διεύθυνει ὁ κάλλιστος καθηγητῆς κ. Κυρίλλος Γεωργιάδης. Αἱ εὐστοχοὶ ἀπαντήσεις τῶν μαθητῶν ἐπέσυραν τὸν θαυμασμὸν τῶν παρευθείντων γονέων καὶ λογίων, οἵτινες μετὰ τὸ πέρας συνεχάρησαν τὸν τε διευθυντὴν καὶ τοὺς διδάξαντας ἐν τῷ ἀρίστῳ τούτῳ ἐκπαιδευτηρίῳ.

Περὶ τινῶν ἄλλων δημ. σχολείων καὶ ἐκπαιδευτηρίων, ἐλλείψαντος χώρου ἐν τῷ παρόντι τεύχεϊ θέλομεν γραφῆαι προσεχῶς.

ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Τῶν κατὰ τοὺς πρώτους ἐξ μῆνας τρέλλοντος ἔτους δημοσιευθεισῶν ἐν τῷ Περιοδικῷ πνευματικῶν ἀσκήσεων τοῦ Α' βραβείου ἔτυχεν ἡ ἐκ Πατρῶν ΜΑΡΙΑ Π. ΘΕΟΧΑΡΗ ἑτῶν 12 λύσσα ἀπάσας τὰς ἀσκήσεις τοῦ Β' βραβείου ἔτυχον 1) Σιλδέστρα ἐξ Ἀθηνῶν, ἑτῶν 15, λύσσα 29 καὶ 2) Γ. Δ. Πετρόπουλος ἐκ Καλαμῶν ἑτῶν 15 λύσας 28 ἐκ τῶν δημοσιευθεισῶν τριάκοντα ἀσκήσεων

ΕΠΑΙΝΟΥ ἔτυχον οἱ 1) Ν. Α. Παζαράκης 2) Δαμάστρια τῶν Τίγρων, 22) Πηνελόπη Γ. Μερκούρη, 21) Ὁδυσσεὺς Ἀνδρουτσῶς, Εὐφροσύνη Βεργοπούλου, 20) Σεβαστή Μ. Κυπαρίσση, Ἐλευθ. Λύγ. Πλάτωνος, Πολυξένη Ἡλιάσκου, 19) Ἀττική Μέλισσα, Στεφ. Ι. Παρῶδης, Αἰματόφυρτος Πηλιορίτης, 18) Ἡπειρώτης, Ἄντ. Ὁθ. Βολίκας 17) Σ. Ν. Βρέττας, καὶ Λαζ. Καλμούκης.

Ὅρθως λύσεις ἀπέστειλαν οἱ ἑξῆς :

(Ἀθηνῶν Φ. Ρουδινέτης, Ἡλιακὴ Ἀκτίς, Εὐαγγελία Ἰωάννου, 14, Αἰκατερίνη Ρετινῆ 12, Φανὴ Σωτηροπούλου, Σ. Μ. Καλλιαντζήκης 11, Ἰππότης τῆς Ὀυβίλης, Α. Ταγκόπουλος, Εἰρήνη Πασιῶ, Μαρία Δαπόντε 10, Δ. Κ. Λαυπαδάριος, Καλλιόπη καὶ Ἑλένη Χριστιανοπούλου, Ἀγλαΐα Γικνουόκου, Ἀσπασία Ζαφειροπούλου 9, Καλλιόπη Στεφάνου, Ἀτρόμητος Πολεμιστής, Ν. Πουλόπουλος, Ὀλγα Ματοπούλου, Μαρίνα Μ. Οἰκονόμου 8, Ὑψιπότης Κυπαρίσσης, Α. Διακόπουλος 7, Μέλινα Πέτρα 6, Ἐμμ. Ι. Κανακῆς, Εὐαγγ. Μανδραβίλης, Ν. Γ. Εὐδαίμων, Λευκὸς ἀλέκτωρ 5, Ὑψιπέτης ἀετός, Φῶκος Κ. Λαυπαδάριος Λευκὴ Περιστερά, Φιλόσημον Ἴον, Ἐξογικὴ Καμπανία, Μαρία Γεωργακοπούλου, Θεὰ Ἀθηνᾶ 4, Νικ. Μ. Φωτίου, Μορίκα Δ. Φαρμακοπούλου, Ἀθουσα Ἀλῆ, Μικρούλα Τριχαλᾶ, Ἀδαμαντία Σ. Πέρου, Ν. Καλογερόπουλος, Φωτεινὴ Κανδουλάρα, Α. Α. Διακόπουλος 3, Ἄνθος τῶν Λειμώνων, Κ. Ν. Γεωργιάδης, Βύρων, Ι. Γ. Βάλλας 2, Ν. Κοκολάτος Ἑλένη Ι. Μπουρτζῆ 1, καὶ αἱ χαριτωμέναι φίλαι μου Ἐριέττα Λαυπαδαρίου καὶ Λεονώρα Γ. Δεκατσᾶ καὶ πάλιν κ α ν ε ν . . . (Πειραιῶς). Μελοποιήν Ἀθανασιάδου 10, καὶ Αἰκατερίνη Ῥυχωροπούλου 2.—(Πατρῶν). Ἄνδρ. Ἀργυρόπουλος 5, καὶ Ἄνδρ. Ἀντωνόπουλος 2.—(Σύρου) Β. Π. Διαμαντόπουλος 11, Μουσηγέτης Ἀπόλλων 10, Ἀνδρέας Μπούσης, Παραδείσιον Πτηνόν 9, καὶ Νεῖλος Ποταμῆς 4.—(Ζα-

κύνθου). Μαντιῶν τῶν Δελφῶν 4, Νίκος Γ. Ταβουλάρης καὶ Ροβέρτος Σιγούρος 3.—(Πύργου) Γορτώνιος Παῖς 1.—(Μεσσήνης). Ι. Δ. Κοκολιάδης 3.—(Δεθαδέας). Σοφία Μπούρη καὶ Μαρία Παπαθανασίου 4.—(Ληξουρίου) Ταῶς 14, καὶ Τυμῆτος Μ. Χαριτάτος 1.—(Ἰδρας). Μικρὸς Διδάσκαλος 15, Α. Παλεχός 12, Γ. Βατσαζῆς 8, Πᾶνος Στασινόπουλος 2, καὶ ὁ μικρὸς μου φίλος Παναγῆς Κουταλιανός κ α ν ε ν. (Ναυπλίου). Πολικός Ἀστῆρ 6, καὶ Κατὶνα Παλαιτσάκη 5, (Ἀργυροπούλου). Βασιλικὸς Ἀετός 2.—(Καμαρίου) Ποιητὴς Αἰσχόλος 3.—(Μεσσηνίου) Λύγξ 14 καὶ Λάξαρὸς Καλυπάδης 4.—(Ἀιδινίου). Ἀφροδίτη Καψοκολλη 4.—(Ἀργαλαστής). Σιφοφόρος Ἀετός 12, Ν. Καρσιώτης καὶ Μαρία Κουτρώτσου 4.—(Τσανγαράδας). Ἄνθος Μελῶ 2.—(Βελεστίου) Ι. Δ. Τσιανταφυλλίδης 9.—(Προμούριου). Πολύγλωττος Κίτσα 4.—(Συδωνης) Εὐστρ. Ν. Πατούνας 5, Μάκος Μπότσαρης, Κ. Κούβελος, 4, Στυλ. καὶ Πᾶνος Κορδαῖνος Ι. Λουδῆρης, 3, καὶ Κ. Πατούνας 2.—(Ἀλεξανδρείας). Αἰκατερίνη Δρακηλαοῦχη 3.—(Ἀδριανοπούλεως). Ὁρέττης Γ. Ἀμροῦς 12.—(Σουζῆ) Κατὶνα Μπιζίου 4.— καὶ (Λοιδίνου). Μαρία Σπυρακοπούλου 6.—

Οἱ τυχεῖτες τοῦ Α' καὶ Β' βραβείου θὰ λαμβάνωσι ἐπὶ ἐν ἔτος δωρεὰν τὸ «Περιοδικόν» πρὸς δὲ τῆς τυχοῦσης τοῦ Α' βραβείου Μαρίας Π. Θεοχάρη θὰ δημοσιευθῇ καὶ ἡ εἰκὼν ἐν τῷ «Περιοδικῷ».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

151 Λένιγμα

Θεὰ φίλε μου θὰ εἶμαι ὅπως εἶμαι ἐὰν μείνω. ἄλλ' ἐν ἄνθος ἐν προσέσσης ἀκρωτήριον θὰ γείνω.

Ἐστάλη ὑπὸ Ι. Α. Βοτάκη.

152 Λένιγμα

Πόλιν καὶ ἀνάκτα ἐὰν συνδέσσης, ἐπίσης ἀνάκτα θ' ἀποτελέσσης.

Ἐστάλη ὑπὸ Σεβαστῆς Μ. Κυπαρίσση.

153 Λένιγμα

Ὅπως εἶμαι ἐν μ' ἀφίσης. ἢ μὲ ἀποκεφαλίσσης. ἢ α' ἀλλάξης τὸ κεφάλι, πάντα γράμμα θὰ προσβίλλη

Ἐστάλη ὑπὸ Βεᾶ τοῦ Συσριγκτήρος

154 Δημῶδες

Ὅ,τι βρῆθ' ἔμπορεῖ νὰ φάη κίβταν πιη νερό ψοφάει.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἐμμ. Ι. Κινακῆκη.

155 Ἐρώτησις

Τί βιδίζει μὲ τὴν κεφαλὴν, ὅταν πίνεται εἰς τὸν πόδα :

Ἐστάλη ὑπὸ Πηνελόπης Γ. Μερκούρη.

Λύσεις ἀσκήσεων ΣΤ' τεύχους

146) Ἴος—Ἴος. — 147) Ἄν-των-Ἴος= Ἄντωνίος.— 148) Π. Ν. ἔς=Πηγεῖος.— 149) Ὀκατάπος.— 150) Πηδᾶ-λεῖον=Πηδάλειον —

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ

Ἐπὶ τοῦ διακεκοιμένου παρ' ἡμῶν καθηγητοῦ τῆς Φυσικῆς κ Παναγ. Κονδύλη ἐξεδέθη ἐσχάτως μέγας Πίναξ μετρικοῦ δεκαδικοῦ συστήματος διὰ τεσσάρων γραμμάτων ἐκτετυπωμένος. Εἶναι ἄριστον ἐπιστημονικὸν στέλισμα διὰ τὰ γραφεῖα καὶ τὰς αἰθούσας τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων συνδρομητῶν ἡμῶν καὶ τιμᾶται ἀδελτος μὲν δραχ. 2.00 ἐπικολλημένος ἐπὶ πανίου δραχ. 6 καὶ μετὰ βυλίνης ράβδου πρὸς ἀνάρτησιν δραχ. 8. Σπεύσατε πάντες ν' ἀποκτήσῃτε τὸ ἀπαραίτητον τοῦτο κόσμημα.

Ἡ ὀρατοτάτη μονόπρακτος κωμῳδία τοῦ ἐτέρου τῶν διευθυντῶν τοῦ Παίδικοῦ Περιόδικου κ. Ν. Κοτσλοπούλου ὁ Κουφιοκεφαλῆκης, ἦτις τοσαῦτον ἤρθεσε καὶ ἐγχειρογράφηται παρασταθεῖσά τὸν χειμῶνα ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ «Νέου Θεάτρου», ἐκδίδεται προσεγγίως καλλιτεχνικώτατα ἐκτετυπωμένη ἐπὶ γάρτου στιβηνοτος. Πᾶσα αἰτήσις μετὰ τοῦ ἀντικτίου ὅπερ ὤρθθη εἰς μίαν Δρ. ἀπευθυντέον πρὸς τὸ Παίδικὸν Περιόδικον εἰς Ἀθήνας.

Ἐξεδέθη κατὰ μετάρωσιν γλαφυρὰν καὶ ἴσαν ἐπιτυχῆ τοῦ φίλου καὶ συμπαθέτου τοῦ Παίδικοῦ Περιόδικου κ. Γεωρ. Ἀδρακῆ, γνωστοῦ τοῖς πᾶσιν ἐκ πολλῶν δημοσιευμάτων αὐτοῦ, τὸ ἀνεμνεόμενον λαμπρὸν συγγράμμα «Ἡ γῆ τῆς δουλείας» τοῦ δικαστήμου ἐξερευνητοῦ τῆς Ἀφρικῆς Ε. Σπάνιου, ὅστις ἐπὶ 15 ἔτη προσιθῶν τὴν Ἀφρικὴν περιέγραψε μετὰ περισσῆς τέχνης καὶ κάλλους ἐν τῷ ἐκδόθῆντι ἤδη συγγράμματι τὰ ἤθη καὶ τὸν βίον τῶν ἀγρίων λαῶν. Συνιστῶμεν θεοαῖς τοῖς συνδρομηταῖς ἡμῶν τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἀπόκτησιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ τούτου συγγράμματος, τὸ ὅστιον ἔθερον εἰς τοῖς δόκιμοις λίαν μεταφραστικῆς καὶ πεπειραμένου λογογράφου. Ἐκαστον ἀντίτυπον τιμᾶται δραχμῶν τριῶν.

Πάντα τὰ εἶδη τῶν βιβλίων καὶ τῆς γραφικῆς ὕλης δύνασθε νὰ εὐρήσῃτε καὶ εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ἰδοῦ Αἰετοῦ νέον Βιβλιοπωλεῖον καὶ Χαρτοπωλεῖον τῶν κ. γ. Καροπούλου καὶ Σούτσου.